

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: Gž.125/04
Brčko, 27.05.2004. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od predsjednika suda Kaurinović Damjana, kao predsjednika vijeća, te sudija Tešić Dragane i Jusufović Mirze, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja R. B. iz B., zastupanog po punomoćniku M. S., advokatu iz B., protiv tužene N. Đ., zastupane po punomoćniku Z. M., advokatu iz D., radi neosnovanog obogaćenja, odlučujući o žalbi tužene – protivtužiteljice protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj P.109/02-I od 02.10.2003. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.05.2004. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužene – protivtužiteljice se djelimično uvažava i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj P.109/02-I od 02.10.2003. godine PREINAČAVA u dijelu kojim je tužena – protivtužiteljica N. Đ. iz B. obavezana da tužitelju – protivtuženom R. B. iz B. na ime neosnovanog obogaćenja isplati iznos od 5.004,32 KM, te da istom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.361,52 KM, **tako što se tužena – protivtužiteljica obavezuje** da tužitelju – protivtuženom na ime neosnovanog obogaćenja isplati iznos od 4.204,12 KM sa zakonskom kamatom od 02.10.2003. godine, kao dana presuđenja pa do isplate i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.176,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

U dijelu kojim je tužena – protivtužiteljica odbijena sa protivtužbenim zahtjevom (stav 3. izreke) prvostepena presuda se POTVRĐUJE.

U preostalom dijelu kojim je tužitelj – protivtuženi odbijen sa viškom tužbenog zahtjeva kao neosnovanim, prvostepena presuda ostaje neizmijenjena (stav 2. izreke).

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom tužena – protivtužiteljica je obavezana da tužitelju – protivtuženom na ime naknade po osnovu neosnovanog obogaćenja isplati ukupan iznos od 5.004,32 KM uz pripadajuću zakonsku kamatu počev od presuđenja to jest od 02.10.2003. godine pa do isplate (stav 1. izreke), a sa viškom tužbenog zahtjeva tužitelj – protivtuženi je odbijen (stav 2. izreke). Istom presudom tužena – protivtužiteljica je odbijena sa protivtužbenim zahtjevom kojim je tražila da se kao neosnovan odbije tužbeni zahtjev tužitelja kojim od tužene traži isplatu iznosa od 5.000,00 KM na ime naknade po osnovu neosnovanog obogaćenja, sa pripadajućom zakonskom kamatom od presuđenja pa do isplate, i da se usvoji protivtužbeni zahtjev kojim se protivtuženi R. B. obavezuje da protivtuželjici N. Đ. na ime naknade štete isplati ukupan iznos od 13.800,00 KM sa pripadajućom zakonskom kamatom od dana presuđenja do isplate kao i da naknadi istoj troškove postupka po odluci suda sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude i pod prijetnjom prinudnog

izvršenja (stav 3. izreke). Posljednjim stavom izreke (stavom 4.) tužena – protivtužiteljica je obavezana da tužitelju - protivtuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.361, 52 KM.

Navedenu presudu blagovremenom žalbom pobija tužena – protivtužiteljica u dijelu kojim je obavezana da tužitelju – protivtuženom na ime neosnovanog obogaćenja isplati iznos od 5.004,32 KM i u dijelu kojim je odbijen njen protivtužbeni zahtjev zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Nakon što je pobijanu presudu ispitao u granicama određenim članom 292 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine", broj 5/00, 1/01 i 6/02) ovaj sud je odlučio kao u izreci a iz slijedećih razloga.

Nije osnovan žalbeni prigovor tužene – protivtužiteljice da je prvostepena presuda u pobijanom dijelu zasnovana na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju. Naime, u prvostepenom postupku je utvrđeno da je tužitelj - protivtuženi na osnovu rješenja nadležnog organa, kojim je dobio na privremeno korištenje kuću vlasništvo tužene, u kuću koja je prema zapisniku o uvođenju u posjed bila devastirana (postojali su samo zidovi) uselio nakon što je plac očistio i kuću osposobio za korištenje, odnosno za stanovanje, dakle, za namjenu koja je određena rješenjem o dodjeli. Iz kuće tužene – protivtužiteljice tužitelj – protivtuženi je iselio po rješenju nadležnog organa i kuću (ključeve od kuće) predao nadležnom ministarstvu, kako je to bilo procedurom povrata određeno. Ulaganja tužitelja - protivtuženog u kuću tužene – protivtužiteljice koja su omogućila korištenje kuće, odnosno stanovanje u istoj, u prvostepenom postupku su utvrđena na osnovu nalaza vještaka, jer stranke u ovom postupku vrijednost ulaganja tužitelja – protivtuženog nisu učinile nespornom. Po ocjeni ovog suda navedene činjenice su relevantne činjenice za odluku prvostepenog suda o tužbenom zahtjevu tužitelja – protivtuženog kojim traži od tužene – protivtužiteljice isplatu po osnovu neosnovanog obogaćenja a koji zasniva na činjenici da je ulaganjem u kuću iste povećao njenu vrijednost sopstvenim sredstvima, pa se tužena – protivtužiteljica za tu vrijednost neosnovano obogatila, kao i za odluku o protivtužbenom zahtjevu tužene – protivtužiteljice kojim traži da tužitelj – protivtuženi plati istoj naknadu za bespravno korištenje kuće za period od 39 mjeseci i štetu koju je pričinio pri izlasku iz kuće.

Ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primjenio materijalno pravo kada je tuženu - protivtužiteljicu odbio sa protivtužbenim zahtjevom i razloge koji su navedeni u obrazloženju presude prihvata kao određene i dovoljne.

U odnosu na odluku prvostepenog suda o tužbenom zahtjevu tužitelja - protivtuženog prigovor pogrešne primjene materijalnog prava, po ocjeni ovoga suda djelimično je osnovan. Naime, prvostepeni sud je ocijenio da pravni osnov po kome tužitelj – protivtuženi u ovom postupku traži naknadu od tužene – protivtužiteljice jeste neosnovano obogaćenje koje je regulisano odredbom člana 210 Zakona o obligacionim odnosima i utvrđenje prvostepenog suda da se u konkretnom sporu radi o ovom institutu ne dovodi se u sumnju navodom žalbe da je u pravnom odnosu tužitelja - protivtuženog i tužene – protivtužiteljice u pitanju nepravo posloводство bez naloga, koje reguliše odredba člana 227 Zakona o obligacionim odnosima. Ovo stoga što tužena – protivtužiteljica u navodima žalbe nije pružila dokaze da su u

nastalom odnosu stranaka ispunjeni svi uslovi za nastanak nezvanog vršenja tuđih poslova.

Isticanje tužene – protivtužiteljice u navodima žalbe da tužitelj – protivtuženi nije imao odobrenje za sanaciju saglasno odredbi člana 22 Zakona o korištenju napuštene imovine Republike Srpske i da je stoga neovlašteno izvršio ulaganja u kuću tužene – protivtužiteljice takođe ne dovodi, po ocjeni ovog suda u sumnju pravilnost zaključka prvostepenog suda, da tužena - protivtužiteljica tužitelju – protivtuženom treba da isplati vrijednost ulaganja za koja je vrijednost njene kuće uvećana. Ovaj sud naime nalazi da se na navedenu odredbu ne može pozivati odvojeno od odredbe člana 21 istog zakona.

Po ocjeni ovoga suda relevantna činjenica za zahtjev tužitelja – protivtuženog u ovom sporu je činjenica da je isti u kuću ulagao da bi istu osposobio za stanovanje a nakon što je kuću rješenjem nadležnog organa dobio na privremeno korištenje, da ulaganja predstavljaju korist za tuženu – protivtužiteljicu i da je tužbu podnio saglasno odredbi člana 23 Zakona o vraćanju napuštene imovine Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine", broj 5/01). Određujući da je tužena – protivtužiteljica dužna tužitelju – protivtuženom isplatiti iznos od 5.004,32 KM, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pogrešno primijenio navedenu odredbu jer je u vezi sa odredbom člana 210 Zakona o obligacionim odnosima tužitelju – protivtuženom dosudio i sredstva koja je isti uložio u izgradnju garaže, a po ocjeni ovoga suda ta ulaganja tužitelja – protivtuženog ne predstavljaju neophodne izdatke, odnosno troškove koji su bili nužni za stanovanje, pa je prvostepenu presudu preinačio tako što tužitelju – protivtuženom vrijednost garaže nije dosudio, odnosno nije obavezao tuženu – protivtužiteljicu da tužitelju – protivtuženom isplati iznos ovih troškova, čiju visinu od 610,20 KM je takođe utvrdio vještak. Osim toga izrekom prvostepene presude sud je tuženu - protivtužiteljicu obavezao da tužitelju - protivtuženom isplati iznos od 5.004,32 KM, a iz obrazloženja presude proizilazi da je isti sud visinu naknade koju tužena - protivtužiteljica treba da isplati tužitelju – protivtuženom po osnovu neosnovanog obogaćenja prihvatio u iznosu od 4.814,32 KM, pa je ovaj sud obavezu tužene – protivtužiteljice odredio prema obrazloženju prvostepene presude.

Obzirom da se tužitelj – protivtuženi nije žalio na dio presude kojim je odbijen sa viškom tužbenog zahtjeva prvostepena presuda je u tom dijelu ostala neizmjenjena.

Kako saglasno odredbi člana 113 stav 2 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, sud kad preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek odlučuje o troškovima cijelog postupka, ovaj sud je troškove postupka tužitelja – protivtuženog od 1.476,00 KM umanjio prema uspjehu tužitelja – protivtuženog u ovom sporu a saglasno presudi Apelacionog suda Brčko Distrikta BiH, pa je tužena – protivtužiteljica dužna tužitelju – protivtuženom naknaditi troškove postupka u ukupnom iznosu od 1.176,00 KM.

Sa navedenih razloga valjalo je odlučiti kao u izreci, a na osnovu odredbe člana 295 i 301 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Kaurinović Damjan